

γων μου. « Ἀφῆστέ τον ! » διέταξα.

Τί εἶχα λοιπόν πάθει ἐκεῖνο τὸ πρῶν καὶ ἀπὸ ποτὲ ἕνας ἄνδρας ἱπποτικοῦ χαρακτήρος ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἑαυτὸν του νὰ ὑβρίζῃ μίαν γυναῖκα, μέσα σὲ τόσο κόσμο μάλιστα ; Ἐσηκώθην, ἐβγαλα τὸ κασκέτο μου καὶ χαιρετῶν τὸν νέον :

Εἰμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, τοῦ λέγω.

Ἠκούσθηκε τότε ἕνα σφύριγμα· ἦτο τὸ τραῖνο τῆς Ἀλλῆς τὸ ὅποιον ἐφευγε. Βιαστικός ἐπιασα μίαν θέσιν εἰς ἕνα βαγόνι. Μίαν ὥραν ἀργότερα ἔτρεχα εἰς τὸ σπῖτι τοῦ διοικούντος τὸ σύνταγμα στρατηγοῦ καὶ διηγούμην εἰς αὐτὸν ὅσα συνέβησαν. Ἐκεῖνος, καθὼς καταλαμβάνεις, μοῦ εἰσάλε ὅχι ὀλίγα. Μήπως ἐπιτρέπεται εἰς ἕνα ταγματάρχην νὰ φλυαρῇ ἐνώπιον τόσοσιν κόσμου, μὲ τὴν ἐλαφρότητα μαθηταρίου τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς ; ἀλλὰ τί νὰ σὰς κάμω, δὲν πταίετε σεῖς, πταίει τὸ ὑπουργεῖον τὸ ὅποιον ἐκλέγει τὸσιν νέους τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς. Ἐσκέφθην τότε ἀπὸ μέσα μου ὅτι καὶ λοχαγὸς ἂν ἦμουν τὸ δυστύχημα θὰ συνέβαινε ποῦ θὰ συνέβαινε. Ἀλλ' οὔτε λέξιν ἐτόλμησα νὰ εἶπω, διότι μοῦ ἤξιζαν καὶ μὲ τὸ παραπάνω οἱ αὐστηροὶ λόγοι τοῦ στρατηγοῦ.

— Καὶ τί σκέπτεσθε νὰ κάμετε τώρα ; μὲ ἠρώτησεν.

— Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, στρατηγέ μου, ὅτι δὲν ἔχω τὴν ἐκλογὴν. Προσέβαλον θανασίμως αὐτὸν τὸν νέον. Εἰμαι εἰς τὰς διαταγὰς του. Θὰ μονομαχήσωμεν.

— Εἶσαι τρελλός ! ἕνας ταγματάρχης δὲν μονομαχεῖ μὲ ἕνα ἀπλοῦν στρατιώτην.

— Λαμβάνω τὴν τόλμην νὰ σὰς παρατηρήσω, στρατηγέ μου, ὅτι ὑπάρχουσι προσβολαὶ διὰ τὰς ὑποίας ὁ στρατιωτικὸς κανονισμὸς δὲν ἰσχύει. Δώσατέ μου τὴν ἀδειαν.

— Ἀλλ' οὔτε ἐγὼ ἔχω τὸ δικαίωμα.

— Κάμετε τότε τὴν καλωσύνην νὰ τηλεγραφῆτε εἰς τὸ ὑπουργεῖον.

— Τὸ ὑπουργεῖον θὰ ἀρνηθῇ.

— Τότε θὰ εἰδοποιήσω τὸν κ. Γεώργιον δὲ Φερισσέ· τὰ σύνορα εἶνε εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν, ἡ μονομαχία θὰ γείνη ἐπὶ βελγικοῦ ἐδάφους.

— Μὲ ἄλλους λόγους θὰ λειποτακτήσετε !

— Ἔστω, στρατηγέ μου, γνωρίζω ὅτι θὰ λειποτακτήσω, γνωρίζω καλῶς ὅτι θὰ τιμωρηθῶ· ἀλλ' ἀφ' οὗ εἰδείχθην μίαν φορὰν ἄτιμος, ὑβρίσας δημοσίᾳ μίαν γυναῖκα, δὲν θέλω νὰ φανῶ τοιοῦτος καὶ ἐκ δευτέρου, ἀρνούμενος ἱκανοποιήσιν εἰς τὸν υἱὸν τῆς γυναικὸς ταύτης.

Ὁ στρατηγὸς ἔκαμε κατ' ἀρχὰς κίνημα ὀργῆς, ἀλλὰ ταχέως συνεκράτησε τὸν θυμὸν του· ἐπεριπάτησεν ὀλίγον ἐντὸς τοῦ γραφείου του. Ἐλθὼν ἔπειτα πρὸς ἐμέ, μοῦ λέγει μὲ πολὺ κλὸν τρόπον :

— Κάμετε ὅ,τι θέλετε. Πέ τε πῶς δὲν μου εἶπατε τίποτε, πῶς δὲν γνωρίζω τίποτε. Ἀλλὰ μὴ λησμονήσητε ὅτι θὰ

ἔχετε νὰ κάμετε μὲ τὸ στρατοδικεῖον.

Τὸ ἑσπέρας ἦλθον οἱ μάρτυρες τοῦ κ. Γεωργίου δὲ Φερισσέ· καὶ αὐτὸς καὶ ἐγὼ εἰχομεν ἐκλέξει ὡς μάρτυρας τέσσαρας πολίτας. Ὡς ὅπλον ἐξελέχθη τὸ ξίφος· ἡ συνάντησις ἦτο νὰ γείνη τὴν ἐπαύριον, ὥραν ἐνάτην, εἰς ἕν βελγικὸν χωρίον ἐπὶ τῶν συνόρων. Ὁλην ἐκείνην τὴν νύκτα δὲν ἔκλεισα ῥάχι· ἐτακτοποιήσα τὰς ὑποθέσεις μου. Ἦμουν ἀποφασισμένος νὰ ἀφήσω τὸν ἀτυχῆ αὐτὸν νέον νὰ μὲ πληγώσῃ.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, κατὰ τὴν συμφωνηθεῖσαν ὥραν, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ χωρίον. Ὁ καιρὸς ἦτον ὑγρὸς, συνεφιασμένος καὶ ἔκαμε φοβερὴν παγωνιά. Ἐβρεχε. Ἐβαδίζαμε μέσα εἰς τὴν λάσπην. Ἐξαφνα, εὐρισκόμεθα ἀπέναντι τοῦ κ. Γεωργίου δὲ Φερισσέ καὶ τῶν μορτύρων του. Ἐνας ἀπὸ τοὺς μάρτυράς μου ἔκαμεν εἰς τὸν νέον τὴν παρατήρησιν ὅτι ἔπρεπε νὰ βάλῃ πολιτικά. Ὁ κ. δὲ Φερισσέ ἀπήντησε ξηρὰ ξηρὰ ὅτι ἐπειδὴ ὅταν προσεβλήθη ἐφόρει στρατιωτικά, ἡ ἱκανοποίησις ἔπρεπε νὰ δοθῇ εἰς αὐτὸν καὶ ὡς ἄνδρα καὶ ὡς στρατιώτην. Ἐκαμα νεῦμα εἰς τὸν μάρτυρά μου νὰ μὴ ἐπιμείνῃ περισσώτερον. Ἐφθάσαμεν ἐπὶ τέλους εἰς ἕνα ἀγρὸν καὶ θυγρον ἀπὸ τὴν βροχὴν· τὸ μέρος δὲν ἦτο κατὰλληλον, ἀλλ' ἦτον ἀδύνατον νὰ εὐρωμεν καὶ καλλίτερον· ἐξ ἄλλου καὶ ἡ ὥρα παρήρχετο.

Ἦτο περιεργότατον θέαμα, ἀγαπητέ μου, αἱ προετοιμασίαι τῆς μονομαχίας αὐτῆς. Ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ἀνώτερος ἀξιωματικὸς μὲ μικράν στολήν, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἀπλοῦς στρατιώτης. Διὰ νὰ μὴ σοῦ μωρολογῶ, μὰς ἐτοποθέτησαν τὸν ἕνα ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, ὅταν ἔξαφνα, ὁ κ. δὲ Φερισσέ μοῦ κάμνει τὸ σχῆμα καὶ μοῦ λέγει μὲ φωνὴν πολὺ, παρὰ πολὺ συγκινημένην :

— « Κύριε διοικητῆ, ἠθέλησα νὰ σὰς κτυπήσω. Ἐφέραμεν τότε καὶ οἱ δύο στολήν· ὥστε παρέβην τὴν πειθαρχίαν καὶ ἡ πειθαρχία εἶνε ἀναγκαία, εἶνε παρὰ ποτὲ ἀναγκαία σήμερον ὡς στρατιώτης λοιπὸν σὰς ζητῶ συγχώρησιν. Τώρα, προφυλαχθῆτε, κύριε διοικητῆ ! »

Διεσταυρώσαμεν τὰ ξίφη· εἰς ἕκ τῶν μαρτύρων μου εἶπε : « Ἐμπρός, κύριοι ! » Ἐγὼ δὲν ἐκίνηθην. Παρετήρουν τὸν ἀντίπαλόν μου· διέκρινα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὴν ἰδίαν λάμψιν τῆς προτεραίας, τὸν ἴδιον ἐκεῖνον διαταγμὸν. Αἰφνιδίως, ὅπισθοχωρεῖ δύο βήματα καὶ σταματᾷ· εἰς τὰ χεῖλη του εἶχε μειδίαμα θλιβερόν. Καὶ ἐκατὸν ἐὰν ζῆσω ἔτη, ποτέ μου δὲν θὰ λησμονήσω αὐτὸ τὸ μειδίαμα ! Ἐξαφνα μὲ ὀρμὴν φρενιτιώδη, ρίπτεται ἐπὶ τοῦ ξίφους μου καὶ καρφώνεται ἐπ' αὐτοῦ. Βάζει κραυγὴν καὶ πέφτει ἀνάσκελ' ἀφρὸς κόκκινος ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ ἄκρα τῶν χειλέων του. Ἐκαμε ἕν τελευταῖον κίνημα, ἐβλάε μίαν πνιγμένην φωνὴν καὶ ἔπειτα... τίποτε πλέον. Εἶχεν ἀποθάνει.

Μὲ τεθλιμμένην καρδίαν παρηκολούθησα τὴν διήγησιν ταύτην τοῦ φίλου μου. Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ὁ Γουσταῦος Χάμμερ ἀναπνεύσας μοὶ λέγει ταπεινῇ τῇ φωνῇ :

— Εἰξεύρω καλὰ ὅτι ἤθελα νὰ πληγωθῶ, εἰξεύρω καλὰ ὅτι μόνος του ἐφονεύθη, εἰξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι τὸ στάδιόν μου κατεστράφη, διότι ἠναγκάσθην νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὸν στρατόν, καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ἀγαπητέ μου φίλε, ἔχω τύψεις δολοφόνου, μοῦ φαίνεται ὅτι ἔκαμα κακούργημα. Συλλογίσου κομμάτι, συλλογίσου αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί, τὸ ὅποιον ἐσκοτώθηκα εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του· συλλογίσου καὶ τὴν μητέρα ἐκείνην εἰς ποίαν ἀπελπισίαν θὰ εὐρίσκεται, κλαίονσα τὸν υἱὸν της, τοῦ ὁποίου αὐτὴ ἡ ἰδία ὑπῆρξεν ἡ κατ' αὐτὸ δολοφόνος !

Ἡ ὥρα ἦτο προκεχωρημένη, τὰ ὀδικὰ καφνεῖα ἤρξαντο ἐκκενόμενα· οἱ περιπατηταὶ ἐγίνοντο πολυπληθέστεροι, τινὲς ἐξ αὐτῶν ὑπεκονθοροῦζον τὴν ἐμφανὴ ἄσματος τινος. Περιέργως ἀντίθεσις ! οἱ ἤχοι δημῶδων ἄσματος, διαδεχόμενοι καὶ συγχεόμενοι πρὸς τὴν διήγησιν θλιβερᾶς ἱστορίας. Ὁ Γουσταῦος Χάμμερ βεβητισμένος εἰς τὰς ἀναμνήσεις του ἐβαδίζε μηχανικῶς, πρὸς τὰ κάτω κλίνων τὴν κεφαλὴν. Τὰ Ἠλύσια Πεδία ἐπληροῦντο κόσμου· πανταχοῦ ἡ θορυβώδης ζωὴ τῆς ἑσπέρας θερινῆς, ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τῆς χαρᾶς καὶ τῶν ἀνεξαντλήτων τέψεων· ἐπὶ τῆς λεωφόρου ἀπειράριθμοι ἄμαζαι, ἀνερχόμενα πρὸς τὸ Δάσος ἡ ἐπιστρέφουσαι ἐκ τῆς Θριαμβευτικῆς Ἀψίδος. Θεώμενος τὸ πλῆθος τῶν καθημένων παραπλεύρως ἡμῶν ἐπὶ τῶν σιδηρῶν καθισμάτων, διακρίνω γυναῖκα τεσσαράκοντα τριῶν ἢ τεσσαράκοντα τισσάρων ἐτῶν, ὠραιότατην ἀκόμη, ἐν μέσῳ κύκλου κομψευομένων· φέρει χαριεστάτην μελανὴν ἐνδυμασίαν· μειδίῳσα εἰσπνέει τὸ ἄρωμα μεγάλῃς ἐξ ἰων ἀνθοδέσμης, προσέχουσα ἐν ταύτῃ εἰς τοὺς λόγους νεανίου συνομιλοῦντος μετ' αὐτῆς ταπεινῇ τῇ φωνῇ :

— « Ω ! τὴν ἀναίσθητον ! ἀνέκραξα καὶ δεικνύων διὰ τῆς χειρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην πρὸς τὸν φίλον μου, τῷ λέγω :

— Ἴδου ἡ μήτηρ !

Ἐποίησε σχῆμα φρίκης. Προσέθηκα δὲ ἐγὼ ὑψῶν τοὺς ὤμους :

— Μὴ στενοχωρῆσαι. Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος !

ΙΩ. Α. ΖΥΓΟΜΑΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς

Ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς, ἔργον Φειδίου τοῦ Ἀθηναίου, ἦτον ἐκ τῶν θαυμασιωτάτων καὶ περιφανεστάτων ἔργων τῆς ἀρχαϊότητος, οὐ ἀνώτερον οὔτε ἐγένετο οὔτε θὰ γείνη. Ὁ Ζεὺς, ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλάβαντος πεποιημένος, παρίστατο καθήμενος ἐπὶ

θρόνου σχεδόν 40 πόδ. ὑψηλός. Καὶ ἐφε-
ρεν ἐπὶ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς Νίκην ἐ-
πίσης ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, ἐπὶ δὲ
τῆς ἀριστερᾶς σκῆπτρον ἐκ διαφόρων
πολυτίμων μετάλλων. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς
τοῦ σκῆπτρου ἦτο ὁ αἰτός. Ὁ θρόνος,
ἐφ' οὗ ὁ Ζεὺς ἐκάθητο, ἐστηρίζετο ἐπὶ
τεσσάρων ποδῶν καὶ ἐπὶ τεσσάρων κί-
νων, ἴσων πρὸς τοὺς πόδας. Ἦτο δὲ κα-
τεσκευασμένος ἐκ χρυσοῦ, ἐλέφαντος, ἐ-
δένου καὶ ἄλλων πολυτίμων λίθων καὶ
ἐκοσμεῖτο διὰ ζωγραφιδῶν καὶ ἀναγλύφων.
Ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου μέρους τοῦ θρόνου
ὑπῆρχον ἑνθεν μὲν αἱ τρεῖς Χάριτες,
ἐνθεν δὲ αἱ τρεῖς Ὠραί. Οἱ πόδες τοῦ
Διὸς ἐστηρίζοντο ἐπὶ ὑποποδίου ἢ θρο-
νίου, ἔχοντος Λέοντας χρυσοῦς καὶ τὸν
Θησέα πρὸς τὰς Ἀμαζόνας ἀγωνιζόμενον.
Ἐπὶ δὲ τοῦ βάθρου, τοῦ ἀνέχοντος τὸν
θρόνον, ἦσαν θεῶν ἀγάλματα.

Ὁ θεώμενος τὸν Ὀλύμπιον Δία κατε-
λαμβάνετο ὑπὸ θαυμασμοῦ, διότι ὁ τεχνί-
της κατάρθωσε νὰ εἰκονίσῃ τὴν θεότητα
ἐν ὅλῳ τῷ μεγέθει τῆς σοφίας καὶ ἀγαθό-
τητος αὐτῆς. Τὴν παράστασιν τῆς θεό-
τητος ἠρύσατο ὁ Φειδίας ἐκ τῶν κάτωθι
τῆς εἰκόνος Ὀμηρικῶν στίχων.

Πότε καὶ πῶς ἐξηφανίσθη ὁ Ὀλύμπιος
Ζεὺς, δὲν εἶναι βέβαιον· ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι
ἐπειράθησαν νὰ μετακομίσωσιν αὐτὸ ἐξ
Ὀλυμπίας εἰς Ῥώμην, εἶνε βέβαιον. Πι-
θανώτερον εἶνε ὅτι τὸ ἄγαλμα συγκατε-
στράφη μετὰ τοῦ ναοῦ ἐμπροσθεντος ἐπὶ
Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ.

Ὁ Λέων

Ὁ Λέων ἔχει τὴν δυνάμιν, ὥστε δι'
ἐνὸς μόνου πλῆγματος συντρίβει τὸ κρα-
νίον βουδάλου, οὐδένα δὲ βλέπει ἀξιοφό-
δον ἐχθρὸν μετὰ τῶν ἄλλων τῆς γῆς
θηρίων. Μίαν τῶν ἡμερῶν, διηγείται εἰς
κυνηγός, ἀγρονόμος τις εἶχε παρατηρή-
σει ὅτι τῷ ἔλλειπεν εἰς τῶν ἵππων του.
Ἀναζητήσας αὐτὸν πανταχοῦ, ἐσυμπέ-
ρανεν ἕκ τινων ἱχνῶν ὅτι τὸ κτῆνος ἐθα-
νάθη ὑπὸ λέοντος· καὶ λοιπὸν ἀπεψά-
σισε μετὰ τινων ἄλλων νὰ πορευθῇ εἰς
εὐρεσιν τοῦ θηρίου. Οἱ ὄπτεντότοι τοὺς
ὁποίους προσέλαβον οἱ κυνηγοὶ ὡς ὀδη-
γοὺς τοὺς ἔφερον εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς μι-
λίου ἀπὸ τοῦ τόπου ἐνθα εἶχε θανατωθῇ
ὁ ἵππος. Ὁ λέων εἶχε μεταφέρει ἕως ἐκεῖ
τὸ θήραμα τὸν ἴνα φάγῃ αὐτὸ ἡσύχως.
Ἰδὼν τοὺς κυνηγοὺς προσερχομένους, ὁ
λέων ἠγέρθη, καὶ μετὰ τινα δισταγμὸν
ἐκρύβη ἐντὸς θάμνων τινῶν ὀλίγον ἀπε-
χόντων, εἰς τὸ βάθος μιᾶς φάραγγος. Τὸν
ἠκολούθησαν λοιπὸν μακρόθεν καὶ λα-
βόντες θέσιν τινὰ ὑψηλοτέραν, ἤρχισαν
νὰ πυροβολῶσι πρὸς τοὺς θάμνους. Ἀλλ'
ὁ λέων δὲν ἐδίδοι σημείον ὑπάρξεως ὑπὸ
τοὺς τυφεκισμούς. Παύρῳμην τότε τοὺς
κυνηγετικούς κύνας νὰ τὸν ἀνακαλύψω-
σι, καὶ τότε ἔβαλε τρομερὸν ὠρυγμὸν.
Ἀνυπομονήσας εἰς τῶν κυνηγῶν, ἐπειδὴ
ἐδίδεκε τὸν λέοντα ἐπιμόνως κρυπτόμε-
νον καὶ μὴ παραιτοῦντα τὴν θέσιν ἐκεῖ-
νον, ἀφῆκε τοὺς συντρόφους του εἰς τὸν
λόφον, καὶ κατέβη εἰς τὸ βάθος τῆς φά-
ραγγος· ἐκεῖ δὲ ἤρχισε νὰ λιθοβολῇ πρὸς
τοὺς θάμνους, ἢ τολμηρία ἠρέθισε τὴν

ὀργὴν τοῦ λέοντος καὶ ἐξορμήσας συνέ-
λαβε καὶ ἔρριψε τὸν κυνηγὸν κατὰ γῆς.
Θὰ τὸν κατεσπάραιεν, ἂν δὲν τοῦ πε-
ριέσπα τὴν προσοχὴν εἰς τῶν κυνῶν, ὅ-
στις ὤρμησε τότε ὑλακτῶν κατὰ τοῦ θη-
ρίου ὡς λυσσώδης· τόσον δὲ εἶχε πλησι-
άσει πρὸς τὸν λέοντα, ὥστε ἐγείρας οὐ-
τος ἕνα τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν τὸν ἀ-
φῆκε νεκρὸν εἰς τὸν τόπον. Ἐλαβεν ὁ-
μως ὁ κυνηγὸς ἐκ τοῦ ἀντιπερισπάσμου
τούτου καιρὸν νὰ σωθῇ.

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἐὰν θεώσωμεν ἀφ' ἐνὸς μέρους ὅλους
τοὺς γέλωτας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅλα τὰ δά-
κρυα ἡμῶν, θὰ ἀποτελέσωμεν οὕτω κλῆ-
μα εἰς τὸ ὁποῖον αἱ βροχεραὶ ἡμέραι θὰ
εἶνε πολὺ περισσότεραι τῶν αἰθιρῶν.

L'abbé Joseph Roux.

Ὁ συνήθης τῶν τολμηρῶν κλῆρος εἶνε
νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐλπίζωσιν εἰς τὴν δι-
καισύνην τῶν συγχρόνων τῶν.

Julis Ferry.

Ἐφ' ὅσον ὁ πολιτισμὸς προχωρεῖ, ἡ ποι-
ησις παρακαμίζει.

Macaulay.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Κατὰ διαταγὴν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἡ-
γοράσθη παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου
οἰκόμενον ἀξίας 125,000 δραχ. ὅπως χρησιμεύσῃ
πρὸς ἀνέγερσιν Ἑθνικοῦ Θεάτρου.

— Ἡ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένη «Ἐφημερίς τῶν
Κυριῶν» ἀγγέλλει ὅτι προσεχῶς θέλει καταρτισθῇ
καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις κυρίως ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ
γνωστοῦ καλλιτέχους κ. λ. Φιλαδελφείας, εἰς ὃν
καὶ ὀφείλεται ἡ πρωτοβουλία.

— Ἡ Πρυτανεία τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου
ἐκτελοῦσα τὴν διαθήκην τοῦ ἀειμνήστου Λαοσάνη
προκηρύσσει τὸν δεύτερον δραματικὸν ἀγῶνα. Ἐν
τούτῳ θέλει βραβευθῇ μία κωμῶδια καὶ μία τρα-
γωδία. Ὁ μὲν ποιητὴς τοῦ πρώτου εἶδους κατὰ
τὴν βούλησιν τοῦ ἀγωνοθέτου πρέπει νὰ λάβῃ τὴν ὑ-
πόθεσιν αὐτοῦ ἐκ τοῦ οἰκιακοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου,
τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῆς ζωῆς γενεᾶς τῆς Ἑλ-
λάδος, ὁ δὲ ποιητὴς τῆς τραγωδίας ἐκ τῆς χιλιε-
τοῦς ἐποχῆς τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους καὶ ἐπὶ τῆς
ἐποχῆς τῶν τεσσάρων αἰώνων τῆς Τουρκικῆς δου-
λείας. Ἐκατέρωθεν τὸν νικησάντων ἀπονεμηθήσεται
χιλιόδραχμον γέρας.

— Ὁ ἐν Ἀθήναις πρέσβης τῆς Ρουμανίας κ.
Ὀλανέσκος ἐπεράτωσε τὴν εἰς Ρουμανικὴν μετά-
φρασιν πασῶν τῶν ᾠδῶν τοῦ Βιργιλίου, ἃς θέλει ἐη-
μοσιεύει ἐν κομψοτάτῳ τόμῳ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
«Ἀσκάσιος» καθ' ὃ γράφει ἐφημερίς τις τοῦ Βουκου-
ρεστίου.

— Τὸν προσεχῇ Μάιον θέλει κατατεθῇ ὁ θεμέλιος
λίθος τοῦ νέου μεγάρου τοῦ ἐν Ἰασιῶ Πανεπιστη-
μίου.

— Τὸ ἀγγλικὸν περιοδικὸν *Κοσμοπολίτης* δη-
μοσιεύει νέον διήγημα τοῦ κόμητος Τολστόϊ ἐπι-
γραφόμενον: Νικόλαος Πούλκιν.

— Κατηρτίσθη ἐν Καίρῳ καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις,
ἐν ᾗ πλείστοι διαπρεπεῖς ζωγράφοι ἔλαβον μέρος
ἐκθέσαντες ἔργα αὐτῶν. Τὴν πρωτίστην θέσιν κατέ-
χει ὁ ἡμέτερος ἄριστος καλλιτέχνης κ. Πάλλας, οὗ
τὰ ἔργα ἐθαυμάσθησαν καὶ θαυμάζονται. Ὁ Χεδί-
βης αὐτοπροσώπως παρέστη εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς

καλλιτεχνικῆς ταύτης ἐκθέσεως, ἥτις ἐλκυσε πλῆθος
κόσμου.

— Ἀπεβίωσεν ἐν Βιέννῃ ἐν ἡλικίᾳ 75 ἐτῶν ὁ
πρύτανης τῶν Σλάβων φιλόλογος, Φραγκίσκος Μί-
κλοςιτς. Ὁ Μίκλοςιτς συνέταξε πολύτιμον καὶ πο-
λύτομον γραμματικὴν τῶν σλαβικῶν ἰδιωμάτων,
πλέον ἢ ἄπαξ ἐκδοθεῖσαν. Ἐτερον τεράστιον ἔργον
τοῦ Μίκλοςιτς εἶνε τὸ ἐξάτομον λεξικὸν τῆς παλαιᾶς
σλαβωνικῆς γλώσσης, μετὰ τῶν ἀντιστοιχούντων ἑλλη-
νικῶν καὶ λατινικῶν λέξεων. Εἰς τοὺς Ἑλληνας εἶνε
ἰδίως γνωστὸς διὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν *Acta et Di-
plomata graeca medii aevi*, ἣν ἐπεχείρησε τῇ
συμπράξει τοῦ Ἰωσήφ Μυλλέρου καὶ ἥτις περιλαμ-
βάνει πατριαρχικά καὶ ἄλλα ἐκκλησιαστικά θεσπί-
σματα, πολλὰχὼς ἐρμηνεύοντα τὴν ἱστορίαν τῆς ὀρ-
θοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν μέσον αἰ-
ῶνα. Ὁ Μίκλοςιτς, ὅστις καὶ ἄλλα πολλὰ ἔργα
συνέγραψε, ἠπίστατο ἄριστα τὴν καθ' ἡμᾶς ἑλληνικὴν.
Ἐχρημάτισεν ἀπὸ τοῦ 1848 μέχρι τοῦ 1885 καθη-
γητὴς τῶν σλαβικῶν γλωσσῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ
τῆς Βιέννης, ἀπὸ δὲ τοῦ 1862 ἦτο μέλος ἰσθμίου
τῆς Ἀνω Βουλῆς.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ὁ ἱατρός κ. Κ. Π. Λάμπρος, ἐπιμελητὴς τῆς
Χειρουργικῆς Κλινικῆς τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου
ἐκδίδει εἰς τόμον ἐξ 23 τυπογραφικῶν φύλλων μετὰ
40 εἰκόνων καὶ στατιστικῶν πινάκων ἀδελφ. τοῦ κα-
θηγητοῦ κ. Θ. Ἀρεταίου, ἔκθεσιν τῶν ἐν τῇ Χει-
ρουργικῇ Κλινικῇ πεπραγμένων ἀπὸ 1ης Σεπτεμ-
βρίου 1889 μέχρι 1ης Αὐγούστου 1890.

Ἡ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔκθεσις διαίρεται εἰς δύο
μέρη τὸ γενικὸν καὶ τὸ εἰδικόν, ὅπερ ὑποδιαιρεῖται
εἰς ἐσωτερικοὺς νοσηλευθέντας 591 ἀρρώστους καὶ
εἰς τὸ πραγματευόμενον τοὺς 1120 ἐξωτερικοὺς.

Τιμὴ αὐτοῦ δραχ. 6, συνδρομιταὶ ἐγγράφονται
παρὰ τῷ συγγραφεὶ καὶ τῷ ἐκδότῃ Ἀ. Παπαγεωρ-
γίῳ.

— *Traité de Langue Française cours su-
périeur à l'usage des écoles grecques par*
E. Brissaud professeur de Son Altesse. Le
prince Royal de Grèce. Troisième édition
revue et augmentée. Athènes imprimerie
de la cour Royale N. C. Ignassios 1890.

— *Arndts. Ρωμαϊκὸν Δίκαιον*, ὑπὸ I. Θ. Κυ-
ριακοῦ, δικηγόρου· τόμος Β'. Ἑνοχικὸν Δίκαιον.
Ἐξεδόθη τὸ 15 τεύχος ἐκ 4 τυπογραφικῶν φύλλων.

Ἐκ τῆς Βασιλικῆς τυπογραφίας Ν. Γ. Ἰγγλέση.
— *Ἱστορία καὶ Εἰσηγήσεις τοῦ Ἰωμαϊκοῦ Δι-
κίου τόμος δεύτερος*, ἐκδόσις δευτέρα ὑπὸ Ν. Δη-
μαρᾶ δικηγόρου καὶ ὑφηγητοῦ. Ἐκδότης Κάρολος
Μπέκ βιβλιοπώλης. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς Βασιλικῆς
Τυπογραφίας Ν. Γ. Ἰγγλέση. Τιμὰτα δραχ. 10.

— *Alla chiara e pie memoria dell'illu-
stre Bolognese Luigi Ignazio Marzocchi*
come un Tenue tributo di Affezione. Spi-
ridione de Biasi consacrava.

— Ὁ Τουρκομάνος *Ἑλληνας* τοῦ 1821, ποίημα
λυρικὸν Χρήστου Ν. Βαρλέντου. Ἐν Τριπόλει ἐκ
τοῦ τυπογραφείου τὸ «Σύνταγμα» Ε. Ν. Κλεισιόνη
1890.

— *Λουδοβίκος Ἰγνάτιος Μαρζώκης*. Βιογρα-
φία, ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου μεσαιωνοδόφου κ. Σπυ-
ρίδωνος Δὲ Βιάζη μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς Ἰταλικῆς
ὑπὸ Α. Χ. Ζώη. Ἐν Ζακύνθῳ 1891.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

— Μά πῶς εἶνε κόκκινον ἀδελφε τὸ μάγουλό σου
σήμερα;

— Ἐ φίλε μου εἶνε ἐργόχειρο τῆς γυναίκας μου.